

menekülnek. Mert a szegedi művészekért vajjon mit tettek ez ideig Szegeden? A város ezideig csupán egy ösztöndíjat ad három évenként, fölvaltva egy szobrásznak, aztán egy festőnek. S a többi? Mikor hányan vannak, ó de sokan érzik az isteni ösztön világot gyújtó, eszméket robbantó szikráját!

Cyérünk tovább . . .

4. *Juhász* Gyula már megint országos jelentőségű sikert vívott ki, költői erejével. A szegedi poéta, a holnaposok egyik vezére akkor nyugozta le még a hivatalos irodalmat is, amikor a modern irodalmat a tehetségtelen maradiak, idült foghíjasok és régi magyarok utánzói úgy támadják, mintha föltámadást ünnepelnének s a megteremtett, új idoralom testét úgy tépázzák, mintha dögkeselyük volnának. Szóval ebben a gyönyörű és tulságosan magyar korszakban a harcosok legelején diadalmasodik a szegedi poéta. Az egész országban ünneplik a nevét, külföldön is kezdik megismerni a lefordított verseit. Ellenben Szegeden? Itt nem vesznek róla tudomást, itt még a Dugonics Társaságnak nem tagja, itt semmiképen nem fogalom az ő neve, itt dögkeselyük tépázni merik írói erejét és eredetiségét. Sőt: Szegeden annyit nem követtek el az érdekében, hogy az anyagi megélhetését biztosítsák, hanem évekig eltűrték, hogy a professzor négy évig mint segédtanár tengődjön szegény papok gimnáziumában s hogy most az isten háta mögött, nyomorult kis községben gyötrődjék, szenvedjen, mint a magyar költészet keresztjére feszített Krisztus!

Eddig van a négy szegedi művész legujabb — igaz, hogy mégis diadalmas — stációja. Az övéké eddig van, — de meddig tart a többi szegedi művész kálváriajárása? Mikor törhetnek ki lendülettel, öserővel, a várost s az országot termékenyítve? Mikor jutunk már oda, hogy Sze-

ged város anyagi és külső evolúciójával együtt haladjon a szellemi evolúciója!

Ugyan mikor?

A miniszterelnök gyógyulása. Héder-váry gróf miniszterelnök állapotában az örvendéses javulás oly gyorsan halad, hogy ma már végleg levették a kötést a szeméről s csak szürke szemüveget visel. Az éjszakáját is teljesen nyugodtan töltötte el, jól aludt. Ma délelőtt fogadta *Jakabffy* Imre belügyi államtitkár látogatását s hosszasan beszélgetett vele. Az üdvözlő-táviratokat ma is tömegesen kapta a miniszterelnök s még mindig rendkívül sokan érdeklődnek állapota iránt, köztük elsősorban a *király kabinetirodája*, azután *Bienerth* báró volt osztrák miniszterelnök, *Burián* báró közös pénzügyminiszter s mások. A politika iránt ma már érdeklődött a miniszterelnök, de a Házban napokig nem fog megjelenni.

A képviselőház ülése. Csütörtökön nyitják meg a szünet után a képviselőházat, amikor az igazságügyi tárcát kezdik tárgyalni. Előadó lesz *Kenedi* Géza és felszólalnak a pártok képviselői. A miniszterelnök, tekintettel gyengélkedő egészségére, a Ház első pár napi ülésén nem vesz részt.

A Csajkások ankétja. Titelről jelentik: Tisza-Duna szögletében Bács megyei-titeli és szablyai járásának Csajkás kerület a neve, mivel a volt határőrvidék e kerületben lakói vizen való (sajkán) szolgálatra voltak kötelezve. E körülbelül 42.000 hold kiterjedésű terület régebben mocsár volt. Ármentesítés és csatornázás folytán most elsőminőségű szántóföld. A király ezt a területet annak idején hű csajkásainak adományozta. A betétszerkesztéskor az egész terület a tizen-négy csajkás község tulajdonába ment át. Az egész réti földet a titeli rétkezelő-bizottság kezeli, amely mintegy gyámja a községeknek. A 14 község elhatározta, hogy saját kezelésébe veszi a községenként megálapított réti földeket. Bácsbodrogmegye e ki-

vánság teljesítését megtagadta, úgy hogy az ügy felebbezés folytán a belügyminiszter elé került. A felosztás előkészítése végett a belügyminiszter csütörtökön délelőtt tizenegy órára *ankétre hívta össze* a 11 csajkás község képviselőit, melyen részt vesz még a vármegye főispánja, alispánja, főügyésze, a titeli és szablyai járás főszolgabírói és a rétkezelő bizottság elnöke is.

Beszámoló. Nagybecskerekéről jelentik: *Bogdán* Zsifkó, törökbecsei kerület országgyűlési képviselője, vasárnap Törökbecsén nagyszámu választóközönség előtt mondotta el beszámolóját, amelynek során hangoztatta, hogy a kormány munkásságát és sok nagyfotosságu tervét akasztotta meg az ellenzék obstrukciója. A kormány és pártja azonban igyekezni fog minden rendelkezésre álló törvényes eszközzel a parlament munkaképességét helyreállítani. A beszámolót tetszéssel fogadták. Este több száz terítékű banket volt, ahonnan táviratban üdvözölték *Khuen-Héderváry* Károly gróf miniszterelnököt és *Vojnits* István pártelnököt.

Harminchat halott, száz sebesült.

— Megfagyott utasok. —

(*Saját tudósítónktól.*) A kábelvezetékeken szomorú hír repült hétfőn világgá. Amerikában a nagy méretek világában vasuti szerencsétlenség volt. Hatalmas, borzalmas vasuti szerencsétlenség. A Canadian-Pacific vasutvonalon St. Vincent Paul közelében, néhány kilométernyire Montrealtól *egy expresszvonat összeütközött az állomáson veszteglő tehervonattal* s rémes volt a pusztulás.

Ugy történt a katasztrófa, hogy az expressz-vonat, amely Montrealtól Quebecbe ment, a st.-vincenti állomáson átbogva, mivel nincs ott megállása, nem is lassította járását s a mozdonyvezető már későn vette észre, hogy a fősínpáron egy tehervonat áll. A váltóór végzetes hibája idézte elő a rettenetes szerencsétlenséget. Hibásan állította be a váltót s a fősínpárra eresztette a tehervonatot.

A szolgálatot tartó vasuti tisztviselő nyomában látta a veszedelmet s kirohant, hogy elterelje a tehervonatot, de már késő volt. Teljes sebességgel berohant az expresszvonat, keresztülgázolt a tehervaggonokon, a kocsik megtorlódtak, aztán jobbra-balra fordultak. A szolgálatot teljesítő vasuti tisztviselőt, a ki el akarta háritani az összeütközést, az expresszvonat mozdonya halálra lapította. Olyan hatalmas volt a dörrenés, amit a vasuti kocsik összeütközése idézett elő, hogy St. Vincent Paulból az emberek rémületen rohantak ki a vasúthoz. Azt hitte mindenki, hogy *dinamitrobbanás* történt. Mint a kártyaházak, úgy hullottak szét a Pullmann-kocsik páncélozott oldalfalai.

Növelte a szerencsétlenséget, hogy *nagy hófúvás* volt s még a közeli Montrealtól is csak órák múlva jöhettek a mentők és az orvosok kocsikon. Az országuton méter magasan áll a hó s a hideg dermesztő. Késő estig tartott, míg valamennyire el lehetett takarítani a romokat. A sebesültek jajveszékése szörnyű volt. A holttesteket bevitték az állomás várótermébe s alig lehetett megszám-

— Nézd csak, édes gyöngyvirágom, nézd meg csak, ki van itt?

A leány az ágyban kifelé, fordult s félig behunyt szemmel nagyot ásított. Nagynehezen kinyitotta a másik szemét is s egy pillanat alatt pillantás nélkül pillantva meg, színes örömsikoltásban tört ki. Tisztán láttam, hogy semmi baja sincs.

Azután beszélgetni kezdtünk. Az öreg aszszony a kellő szakértelemmel párolgott el. A leány úgy szorította a kezemet, mintha soha többé el sem akarta volna eresztetni.

Nekem úgy tetszett, mintha valami főnyereményt ütöttem volna meg. A fehér ágy mámorító hatása a fejembe szállt s örömben rögtön megcsókoltam a leányt. E pillanatban semmire sem gondoltam. Ha százszor rutabb lett volna, akkor is megcsókoltam volna. Ugy értem, hogy a nagylelkűségem most humánus kötelességnek látszott.

A helyzethez illő szünet után, mindketten cigarettára gyújtva, inkább önérzettel, mint kíváncsisággal a leány hogyléte felől kérdezősködtem. A feleletre persze nem voltam kíváncsi, mert a szembe való dícséreteket sohasem szerettem.

— Mondd csak, kicsikém, — folytattam, — mi történt veled tegnap este az utcán?

— Semmi, — felelt a leány, — szóra sem

érdemes. Az egész csak abból áll, hogy szerelmi bánatomban a szokottnál valamivel többet találtam inni. Becsüstem s a nevedet kiabáltam. De hiába, nem tehetek róla. Ha nem kiabáltam volna, te most nem volnál itt, nem csókoltál volna meg és nem teljesült volna az esküvésem.

— Tessék?! Miféle eskü? — kérdeztem elhűlve.

— No igen. Hiszen emlékezhetel, hogy a levelemben megesküdtem, hogy meg fogsz csókolni.

— Az ám. Emlékszem, — válaszoltam, mint a baka, aki lenyelte a suvikszot, — nagyon jól emlékezem. Emlékeztem a levélre, az ecetszagu szobára, amely most borszagunak tetszett s borszagu csókra, amely ecetes emlékekbe sodort. Bár semmire sem emlékeztem volna.

És fölfogadtam, hogy jövőre senkit sem csókolok meg nagylelkűségből és csak olyan leányért bolondulok, aki miattam még meg nem bolondult.